

Ahogy a megyei kórház KISZ-fiataljai látják

A beszámoló a végéhez ért, dr. Végh Lajos, a KISZ-titkár leül.

— Ki kíván hozzászólni? — teszi fel a kérdést dr. Bárány István, a gyűlés elnöke.

Egy kar emelkedik a magasba. Barna hajú, fehércöpenyes fiatalasszony kér szót. Minden szempár a beszélő felé fordul.

— A beszámolóból néhány fontos dolog kimaradt — kezdi,

Dr. Dekov Iván, a kórház párttitkára, az itt-ott még fellelhető közömbösség, apolitikus gondolkodás kihatásairól szól, és így folytatja:

— Ezekkel is magyarázható szerintem, hogy a múlt év eleje óta ez az első olyan határozatképes KISZ-taggyűlés, ahol megfelelő létszámban jelent meg a tagság...

Szigorúak, őszinték

a szemüveges, magas párttitkár szavai. Most a kultúr- és sportfelelős „önkritikája” következik: dr. Nyirádi Jenő és dr. Mihályi László azonban nemcsak saját magához, hanem másokhoz is őszinte. Elmondják, hol, miben mutatkozott a kulturális és sportmunkában hiányosság, de jogos megjegyzésük volt ez is: Nem kaptunk kellő támogatást, aktivitást a KISZ-tagságtól.

Ezek után talán azt gondolhatja az olvasó, hogy a minap afféle „veszekedős” hangulatú vezetőség- és küldöttválasztó taggyűlés zajlott le Kecskeméten a megyei kórházban. Ez nem így volt. Az idézett és a többi hozzászóló igyekezett feltárni a bajok okait, s keresték a megoldás módjait.

Nem csupán a hibákról beszéltek,

hiszen a beszámoló jogos büszkeséggel említette azokat a tényeket, melyek bizonyítják: a megyei kórház fiatal orvosai, egészségügyi középiskolái és beosztottjai szívvel-lélekkel fáradoznak a szocialista egészségügy fejlesztésén. A kórház dolgozóinak a fele a fiatalabb korosztályhoz tartozik, és többek között olyan fiatal orvosokból áll, akik szakmunkák egész sorozatát publikálták a kórház évkönyvében és a hazai, külföldi szakfolyóiratokban. Csanád fiatal középiskolákból, akiknek csaknem a fele középiskolába jár, a többiek pedig kivétel nélkül szakmai továbbképzésben vesznek részt. A KISZ-szervezetnek is érdeme, hogy a kórház osztályain egészségügyi munkabrigádokat szerveztek. A politikai nevelőmunka eredményeire utal, hogy a KISZ-alapszervezet három párttagot nevelt, és jelenleg két tagjelölt dolgozik soraiiban. A KISZ-isták kivétel nélkül ott találhatók a politikai oktatás különböző fórumain, s az is az eredményekhez tartozik, hogy az „Ifjúság

a szocializmusért” mozgalom keretén belül jelentős a rendszeresen sportolók száma. Valóban, ezek olyan eredmények, amelyek elismerést érdemelnek. Viszont

az érem másik oldalát

mutatják a KISZ-titkár beszámolójának következő mondatai: „Három év alatt az alapszervezet taglétszáma felére csökkent. Ezért elsősorban a KISZ-vezetőség hitáztatható, mivel nem tudta a tagságot összefogni, konkrét feladatokkal ellátni. A huszonötös taglétszám igen kevés.”

Crvosi műnyelven szólva: e „diagnózis” a szükséges „receptre” is utal ezúttal. Meg kell keresni a helyi sajátosságoknak leginkább megfelelő módszereket a pezsgőbb, intenzívebb szervezeti élet kialakítására! Mint kitudt, a lehetőségek adottak. Van berendezett klubhelyiség, ahol szórakozhatnak, gyűléseket, vitákat tarthatnak a kórházi fiatalok, s ahol társasjátékok, televízió, rádió is rendelkezésükre áll. Így hát mi is egyetértően idézzük dr. Dekov Iván párttitkár, aki ezt az „útravalót” adta az új vezetőségnek:

— Nem lesz könnyű dolgok a továbbiakban. Am, ha a szervező munka időben elkezdődik, nem maradhat el a szükséges eredmény, a taglétszám emelésében a szervezeti élet fellendítésében. Hiszen, amint ezen a taggyűlésen is kiderült: a kórház fiataljaiban van is erre igény, csupán fel kell ébreszteni ezt bennük. S ha sikerül elérni az itt vázolt célokat, s megszivlelték az elhangzott bírálatot, a tagság javaslatait, akkor azt is elmondhatjátok: a kórházi KISZ-alapszervezet méltóképpen felkészült a KISZ VI. kongresszusára.

Bubor Gyula

Ankét a konzervgyárban

Sikeres ankétot rendezett tegnap a Kecskeméti Konzervgyárban a piaci áruellátásról, az élelmiszer- és iparcikk-ellátásról a megyei Népi Ellenőrzési Bizottság és az SZMT nőbizottsága. Az ankét mintegy százhatvan résztvevője előtt dr. Millasin Teréz tartott tájékoztatót, majd a gyári asszonyok mondták el az ellátással kapcsolatos tapasztalataikat és javaslataikat.

Bébiruha exportra

A Kiskunhalasi Háziipari Szövetkezet raktáraiban már csomagolják a harmadik negyedév utolsó exportbébiruha-szállítmányát, melyet gépkocsi visz Budapestre, majd külföldre. Júliustól szeptember végéig összesen 675 ezer forint értékben, összesen hateraz darab hímzett bébiruhát készítettek szovjet, angol, nyugatnémet és francia megrendelésre. A szövetkezet műhelyeiben már az esztendő utolsó negyedévének rendeléseit készítik. Így huszonötféle bébi-, leány- és fiúruhából az év végéig több mint tízezer izléses, szép mintájú készítmény kerül a kül- és belföldi piacra.

(Pásztor Zoltán felvétele.)

„Petőfi módra?”

Korgó gyomorral térünk be a napokban Dunavécseán a Sirály étterembe. Hosszas kémlelődés után találtunk egy szabad asztalt, s pár pillanat múlva már az étlapot böngészjük. Egyszerre a következő felirat ötlük a szemünkbe: „Tájjellegű ételünk: bográcsgulyás Petőfi módra, tepertős túros csusza.” Elolvastuk megegyezően, hátha csak hallucináltunk, de nem. A meglepő két sor továbbra is ott állt teljes valóságában az étlap elején.

Kíváncsian rendeltem meg a tájjellegű ételüket, gondolván, hogy most valami egészen speciális élvezetben leszek részem. Hátha a gulyás itt nem olyan, mint teszem azt Szunyográtóti-

ban, vagy Tunyogmatolcson, és a tepertős túros csusza lóteper-tővel készül, bivalytúróval. Amikor elem teszik a párolgó gulyást és a levében még rotyogó csuzát, csalódottan állapítom meg, hogy becsaptak. Nem találok a „tájjellegű”. Először is azt vizsgálom, hogy mit jelent a „Petőfi módra” megjegyzés. A Petőfiről szóló hatalmas irodalomban egy szó sincs arról, hogy a költő saját készítésű bográcsgulyáson élt volna. Rossz ízű propaganda ez, amivel félrevezetik a vendégeket. Olyan, mintha Baján a gyorsbűfében így ajánlanák készítményeiket: forró kolbász, Türr István módra. Persze lehetne ezt is: madárlátta kenyér a la' Jelky.

Azt sem értem, miért kell mindenáron arra törekedni, hogy „tájjellegűvé” léptessünk elő olyan ételt, ami nyilvánvalóan nem az. Sokkal hatásosabb propaganda lenne, ha az ételüket izletesen készítenék el, és előzékenyen, udvariasan tálnák a vendégeknek — dunavécsei módra, a „tájjellegnek” megfelelően.

—dorgál—

PETŐFI NÉPE

A Magyar Szocialista Munkáspárt Bács-Kiskun megyei Bizottsága és a megyei tanács lapja.

Főszerkesztő: dr. Welther Dániel.

Kiadja a Bács megyei Lapkiadó Vállalat.

Felölös kiadó: Mezei István igazgató

Szerkesztőség: Kecskemét, Városi Tanácsház

Szerkesztőségi telefonközpont: 26-19, 25-16.

Szerkesztő bizottság: 10-38.

Vidéki lapok: 11-22.

Kiadóhivatal: Kecskemét, Szabadság tér 1/a.

Telefon: 17-09.

Terjeszti a Magyar Posta.

Előfizethető: a helyi postahivataloknál és kézbesítőknél.

Előfizetési díj 1 hónapra 13 forint.

Bács-Kiskun megyei Nyomda. Kecskemét — Telefon: 11-85.

Index: 25 065.

Molnár János

A HERCEGSZÁNTÓN élő szüleimet látogattam meg. S valahányszor otthon járok, mindig jó érzés fog el. Mindig felfedezek valami újat, megragadót. Hiszen Hercegszántó egyike azoknak a községeknek, ahol kezdettől fogva okosan, gazdaságosan kihasználják a közsegfejlesztési lehetőségeket. A község utcáinak mintegy 90 százaléka burkolattal ellátott, sok és egyre több az új, jó járda. A szép mozi, óvoda, napközi és számos más létesítmény tanúskodik a fejlődésről. S mindez Hercegszántó magyar és délszláv ajkú lakosságát, a község vezetőit dicséri.

Ötjártamkor a községi tanácsnál Filákovity Vitályosné megyei tanács tag — akit Hercegszántón és a környező községekben csaknem mindenki a mi „Marijánk”-nak emleget — tartott tanácsstagi fogadónapot. Sokan adták egymásnak a kilincset a község lakói közül — gondjukkal, panaszukkal keresték fel őt.

A várakozóik közé vegyültem, beszélgettünk. S érdekes: itt mindenki bizakodó volt. Hyeneket hallottam: Marija biztosan tanácsot ad... Ha csak egy

Közéleti emberek

A mi „Marijánk”

mód van rá, Marija segít, hiszen mások is, sokszor segített... Marija nem levelezget a különböző szervezetekkel, hanem személyesen intézkedik akár helyben, akár Baján, Kecskeméten, de még Budapestre is elruccan, ha kell... S ki hinné, hogy mi mindent nyilvántartanak az emberek! Az egyik várakozó azt mondja, hogy a tsz-ben gyakran találkozik vele, mert a tsz-vezetők is nemegyszer kérnek tőle segítséget. Más valaki a tanácsnál látja sokszor. A harmadik azzal toldja meg a beszélgetést, hogy a hatéves tanácsstagsága alatt a közösségi és egyéni gondok szinte minden válfajával találkozott már, ezért tudja, hogyan lehet ebben, vagy abban segíteni. S a negyedik még azt is számon tartja, hogy a hat év alatt egyetlen megyei tanácsülésről nem maradt el, s otthon a saluban ráadásul lelkes kultúrunkás is, a délszláv kultúracsoporthoz énekszólistája. RÁM IS sor került, kopogta-

tok hozzá — panasz, probléma helyett kíváncsisággal.

— Hány ügyet intéztem el a hat év alatt? — ismétli meg a kérdésemet. — Nehéz lenne megmondani. De nem is tartom így számon. Színté naponta keresnek meg a választóim. Elsősorban otthon. Nagyon gyakran vetődik fel az idős tsz-gazdák gondja, akikről olykor a lehetőség szerint sem gondoskodnak. Gyakori a megélhetési panasz. A havi 260 forint mellé igen jól esne ezeknek az öregeknek, ha a tsz-ek vezetői, legalább a lehetőségek határain belül, komolyabban törődnének velük, panaszait nagyobb türelemmel és igyekezettel intéznék. Ebben Hercegszántón is van még mit tenni.

— Nagyon fájlalom — folytatja — két év alatt sem tudtam elintézni, hogy a Hódunáról bejáró hetven kisiskolás részére megfelelő autóbusszjáratot kapjunk. Így ezeknek a gyerekeknek már reggel hatkor kell kelniük télen is és csak

délután négyre kerülnek haza. Pedig ebben az ügyben már sokszor interpelláltam.

— Mégis: nagyon megszerettem a tanácsstagi munkát. Magam örülök a legjobban, ha egy-egy ügyet sikerül elintézni. És külön öröm, ha közöttük valamilyen évek óta húzódó probléma „kerül tető alá”. Aztán: jó érzés a község szépítésével törődni. Különben magam is eljárak a tsz-be dolgozni, mint családtag. Szeretném, ha még nagyon sok embernek segíthetnék, de a legjobban annak örülök, ha egyre kevesebb lenne a panasz. Mert ez azt jelentené, hogy a maga ressortjában mindenki a legteljesebben megvalósítja a községfejlesztésre, a kulturális, a népművészeti munkára, amit bizony sokszor nem kezelnek elsőrendű feladatként nálunk sem — fejezte be gondolatait Filákovityné.

S ÉN — a közéleti asszony, a hercegszántóiak által választott megyei tanácsstagi iránti — nagy tisztelettel adtam át a kilincset a soron következő várakozóknak.